

Àngel Rodríguez: 25 anys a les ones

El periodista Àngel Rodríguez Vilagran celebra, aquest 2016, els seus vint-i-cinc anys presentant el programa radiofònic del Bisbat de Girona *Església Viva*. Un quart de segle oferint tota la informació religiosa de la diòcesi gironina. El programa està editat per la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Girona. És hereu del *Resurrexit* que es va emetre per primera vegada l'any 1951 a Ràdio Girona, gràcies als membres de l'Acció Catòlica. Al llarg dels anys, ha anat canviant de nom. Actualment, *l'Església Viva* arriba a 22 emissores, moltes d'elles locals, així com també per Ràdio Estel i la Cadena COPE de Girona. Té una durada de 30 minuts, i inclou entrevistes, notícies i reportatges. En parlem amb el seu director i presentador, l'Àngel Rodríguez, que és doctor en Periodisme i Ciències de la Comunicació i llicenciat en Ciències Religioses.

Vint-i-cinc anys al capdavant de *l'Església Viva*. Es diu ràpid, però Déu n'hi do!

Emili Pacheco

Doncs sí, la veritat és que ha pas-sat volant. Ara per ara, és un programa amb solera, i, de la ràdio gironina, diria que és dels més antics, malgrat el canvi de nom que ha patit al llarg dels anys. Primer es va dir *Resurrexit*, després *Mañana Domingo*, *Diumenge és festa*, i, des del setembre de 1989, *Església Viva*.

Parla'ns dels orígens del programa. Com va començar tot?

El programa és fill del *Resurrexit*, un espai que es va emetre per primera vegada el desembre de 1951 a Ràdio Girona, gràcies al consell diocesà de l'Acció Catòlica. Aleshores, a part d'informació religiosa, també hi havia una representació escènica. Cal tenir en compte que, en aquella època, a la ràdio, hi havia molt de ràdioteatre. Hi han passat veus populars del periodisme gironí com Narcís Jordi Aragó, Josep Capella, Joan Ribas, Francina Boris, Ana Donato, Maria Jesús Medina..., i ja més endavant periodistes com Josep Teixidor, Pere Madrenys, Martí Alabau, Josep Maria Pont, Lluís Hostench, i, des del maig de 1991, un servidor.

Heu explicat moltes històries al llarg de tot aquest temps?

La informació religiosa, com bé saps, a *l'Església*, la marca molt el calendari litúrgic, ja que hi ha temps que es repeteixen i campanyes eclesials periòdiques; per tant, hi ha temes que són repetitius, però que és bo seguir tractant-los, perquè no tothom està sempre pendent d'escoltar-nos. Es bo també buscar altres aspectes, com entrevistes a missioners que ens visiten o tractar l'actualitat des de l'òptica cristiana.

Com ha anat evolucionant el programa? Vint-i-cinc anys en antena són molts anys. Hi ha una fórmula «màgica» per no cansar el públic?

He intentat sempre fer un programa popular i que s'adreci a tot tipus de persones. Crec que és molt important aconseguir que, a aquell que no sigui catòlic practicant, no li molesti escoltar-lo; i, modestament, crec que ho he aconseguit. Conec persones que no s'acostaran a missa els diumenges, però que escolten el programa. Evangelitzar també és això. Fórmula màgica? Funciona molt bé fer seccions curtes i variades. Però també que l'editatge del programa sigui modern, amb sintonies i falques que perfectament podrien estar en qualsevol altre programa radiofònic. S'ha pecat massa de vestir els programes de ràdio d'església amb músiques clàssiques i lentes. És un error. Crec que aquest és el nostre «secret», que fa que les emissores ens el passin setmana a setmana.

Quantes persones hi ha a l'equip del programa?

Comptem amb diferents col·laboradors que, periòdicament o ocasionalment, hi participen. Hi ha seccions com el «Punt de Vista», que és una opinió de l'actualitat, el comentari de l'Evangeli, entrevistes, i també un noticiari i una agenda d'activitats. Qui obre el programa és el bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, que ens llegeix cada setmana la carta que escriu en el *Full Parroquial*. A l'estiu, canviem una mica els apartats, i en els temps litúrgics com Nadal, Quaresma o Pasqua també hi ha alguna secció específica.

En aquests vint-i-cinc anys, una qüestió que sí ha canviat, i molt, ha estat la manera interna de gravar i distribuir el programa, oi? Les noves tecnologies faciliten molt la seva ràpida distribució.

Recordo que, al principi, dedicava tot el dimecres a editar i a fer les còpies del programa en cinta de casset. Posava cada una en un sobre protegit, i després anava a una empresa de transports perquè els portessin a les emissores. Després, l'oferíem en CD, i des de l'any 2005 se'l descarreguen a l'ordinador a través d'un programa de transferència d'arxius. Al principi, el gravàvem amb cinta de magnetòfon, i ara amb un programa d'ordinador. Hi hem guanyat molt, amb rapidesa i economia, perquè no has de comprar ni CD, ni sobres protegits, ni pagar recaders; però tot professional de la ràdio et dirà que no sona igual una gravació feta en una cinta de magnetòfon, que en l'ordinador. El so greu de la cinta és inimitable. Per altra banda, econòmicament, les noves tecnologies (l'ordinador i Internet) ens ha beneficiat, però moltes empreses s'hauran hagut de transformar i adequar, perquè han deixat de dependre



d'iniciatives semblants a la nostra (recaders, distribuïdors de CD o cassetts i sobres protegits...).

Ho graveu als estudis de ràdio del Bisbat de Girona.

Quan va néixer el programa, l'any 1951, ho fèiem a Ràdio Girona –pensa que, en aquell moment, era l'única emissora local a la ciutat–; després també s'enviaven còpies a Ràdio Olot i Ràdio Popular de Figueres (avui COPE Girona). Amb bon encert, a finals de 1988, Josep Maria Pont –aleshores director de programa i delegat de Mitjans de Comunicació del Bisbat de Girona– va decidir crear un estudi de ràdio a la delegació de Missions per enregistrar-lo allà i enviar-lo a altres emissores que el volguessin. El 2004 l'estudi ja es va muntar definitivament a la Cúria del Bisbat de Girona. De mica en mica, va créixer el número d'emissores que el passaven fins a la vintena actuals.

A nivell més personal, quins han estat els temes que més t'han marcat al llarg d'aquest temps? O quines històries que has explicat t'han marcat més, en positiu o en negatiu?

Sempre recordaré l'entrevista que vaig poder fer a la Maria Àngels Feliu, pocs dies després d'haver estat alliberada del segrest. Vaig fer-la per telèfon, ella des de casa seva i jo des de l'estudi, i va ser reproduïda el 24 d'abril de 1994 en el *Full Parroquial*. Va ser la primera

entrevista que donava de forma individualitzada a un mitjà de comunicació. Em va dir que, en els moments de desesperació, li havia estat de gran ajuda resar a Déu i a la Mare de Déu. Una frase que em va impactar d'ella va ser aquesta: «El perdó ho és tot en aquesta vida». D'entre moltes entrevistes, em quedaria també amb una recent que he fet a la missionera gironina Teresita Daumal, de la congregació de les Filles de Sant Josep de Girona, que és a Lubango, una ciutat d'Angola. Es dedica a fer reforç escolar amb noies pobres en un centre d'aquesta comunitat religiosa. M'explicava que hi ha noies que fan fins a dues hores de camí –d'anada i de tornada– per poder-hi assistir, i que hi van contentes i felices. Imagina't, nosaltres, que quan hi ha vaga de Metro a Barcelona ja ens posem les mans al cap i ens desesperem!

Quins són els reptes que té el teu programa i els programes similars que expliquen l'actualitat des del punt de vista religiós?

Crec que han de ser àgils, concisos i amb comentaris breus. Pensem que la ràdio és un suport diferent a la premsa. Si no has entès una paraula, no pots tornar enrere, i si un comentarista se't fa pesat, desconnectes. Hi ha de jugar un paper important, com et deia abans, l'editatge. De la mateixa manera que no posaries sintonies de música clàssica o lentes en un programa d'esports, tampoc no les has de posar en un de religió. No té cap sentit.

Quin seria el teu desig després de celebrar aquests vint-i-cinc anys al capdavant d'Església Viva?

Que el continuï escoltant molta gent, lògicament, i que continuï amb el mateix esquema. A vegades, va bé canviar el color d'una paret, però no la paret en si, si aquesta fa servei. ☺